M.Barzani; “20 Iraklı subay öldürmek yerine bir Nurcu öldürün”

Şarkta, Bediüzzaman’a herkes saygı duyuyor

Evvelâ şunu iyi idrak etmek lâzım. Cenâb-ı Allah “Kim, bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüştür gibidir”1 fermanını bütün insanlığa emir olarak buyurmuştur. Doğrudan doğruya beşeriyetin içtimâî ve sosyal hayatına bakan bu âyet, müsbet hareketlerin, diyalogların, dünya barışının insan hak ve hürriyetlerin dibâcesidir ve temel unsurudur. Bunsuz bir dünya zindandır, terördür, kargaşadır ve faciadır.

Ecdadımızdan bize yadigâr kalan, bu aziz vatan toprağı için, namus, bayrak, hak ve hürriyetlerimiz için hepimiz bir vatan borcu olarak askere gittik. Ailemizden kaçak yok, gitmeyen yok. Çünkü biz, karargâhları “Peygamber ocağı” olarak gören ve bütün yanlışlara rağmen bu mânâda bakan bir neslin evlâtlarıyız.

Aziz Türkiye 73 milyonluk bir evdir. Bu aziz evin nöbetini bekleyen, bahçesinde sınır duvarlarında gezen ve kendilerine verilen tâlimâtlar ve eğitim doğrultusunda yürüyen ve çevreyi kontrol eden masum askerlerimize pusu kurarak onları şehit etmek, barbarlığın, zalimliğin, gaddarlığın ve çılgınlığın ta kendisidir. Buna sebep olanlar ve bunları uzaktan kumanda ile idare edenler de aynıdır, müflistir ve haindir.

Mezkûr ve emsâli âyetlerle İslâmiyet, bu hal ve hareketleri kökünden yasaklamıştır. Bütün dinler de bu nev'î terörizmi yasaklamıştır. Terörizmin dini yoktur. Katliâmları ve zalimliği destekleyen hiçbir yasa da yoktur. İnsan hak ve hürriyetleri beyannâmesinde de yoktur. Hz. Bediüzzaman'ın ifadesiyle "Küfür insanı gayet aciz bir canavar hayvan eder."2 Bu itibarla, masum kişileri, mevki ve makamı ne olursa olsun, öldüren, şehit eden kanla, katliâmla beslenen ve uyuşturucunun kölesi olmuş canavarların ta kendisidir.

Maziden örneklerle "Barzani ve Talabani kimdir?" biraz açıklayalım. Özellikle vatanperver Mü'minler ve nurlu şahsiyetler, vereceğim tarihî bilgileri daha iyi anlayacaklardır. Çünkü yaşamayanlar ve o tarihlerde doğmayanlar belki anlayamazlar, fakat tarihî gerçekleri de inkâr edemezler ve öğrenmeye muhtaçtırlar. Bu dâvâ o kadar ucuz bir dâvâ değil.

1976 ve 1977 yıllarında; başta "Günaydın" gazetesi olmak üzere bazı gazetelerde, şimdiki Mesut Barzani'nin babası M. Mustafa Barzani'nin, Türkiye, İslâm dünyası ve Saddam aleyhinde beyanları vardı. "Irak'ta 20 Iraklı subay öldürmek yerine bir Nurcu öldürün. Çünkü onlar ittihad-ı İslâmı meydana getiriyorlar. Böylelikle bizler gayelerimize kavuşamayız, biz ittihad-ı İslâma karşıyız" diyor ve şarkın muhtelif yerlerine adamlarını gönderiyor, fikir bazında tahribatlar yaptırtıyordu. O günler ile bu günleri karşılaştırdığımda, konu ve hâdisât-ı âlem daha berrak anlaşılıyor. O gün fikir bazında kısmen silâhlıydı, fakat arkasından gelen oğlu Mesut Barzani tamamen silâha döndü ve silâhlı örgütlerle beraber çalıştı. Şimdi de, başta PKK olmak üzere Kuzey Irak'taki bütün silahlı örgütlerin hâmîsidir, koruyucusudur ve arkasını ABD'ye dayamıştır. Dikkatle bakmak lâzım. 1. Körfez Harbi'nde, ABD, körfez bölgesinden 2 bini aşkın istihbarat ve ajanını geri çekti (Basın) Çünkü Barzani ve Talabani gibi kendilerine bağlı ve her cihetle "ipleri ellerinde olan adamları" bulmuşlar ve yerleştirmişlerdi..

Halk arasında "Nurcu" olarak isimlendirilen, o tarihlerde Risâle-i Nurlara gönül veren hakikatperver insanlar, Risâle-i Nur Külliyatı'ndan aldıkları feyiz ve irfanla, vatan sathında, İttihad-ı İslâm'ı ihyâ etmek, menfî ırkçılığın zararlarını göstermek, tevhid-i İlâhîyi zihinlerde tesbit etmek ve muhabbet-i milliyi tesis etmek için var güçleriyle, nasihat ve sohbetleriyle sessiz bir derya gibi çalışıyor ve Nur Külliyatını gittikleri en hücra köylere dahi dağıtıyorlardı. Onları dinleyen, sevgi, kardeşlik ve muhabbetle yeniden uyanıyor; bu aziz vatanı ve hangi ırktan olursa olsun bu vatanda yaşayanları sevmenin ve kucaklamanın bayramını yaşıyorlardı. Bunların silâhla, terörle, anarşiyle hiçbir ilgisi yoktu, olamazdı da. Bunlar, Allah yolunda, vatanın selâmeti için koşanlardı.

Mezkûr tespitlerimi, tarihî bir yayla hadisesiyle biraz açalım. Bir gün merhum ağabeyim Muzaffer Uslu ile at sırtında üç bin rakımlı haşîn ve sert dağları aşarak Van-Başkale-Hakkari üçgenindeki "Bilisava" yaylasında yaşayan öz teyzemi ve akrabalarımı sıla-ı rahim mânâsında ziyarete gittik. Yaylada çadırdalar. Dağların zirvesinde de kar var. Bir büyük kara çadır altında sohbet ederken, "Mela Halil" isminde Irak giyimli bir kişi, bizim gibi at sırtında geldi. Tanışmamızdan sonra, malûm adam, içinde köyün mollalarının da bulunduğu kalabalık çadır ahalisine Kürtçe konuşmaya başladı.

Konuşmasını dikkatle dinledim; özetle, Nur talebelerinin kıyımıyla ilgili ifadesi basında çıkan, şimdiki Mesut Barzani'nin babası Molla Mustafa Barzani tarafından irşad için geldiğini, Peygamber Efendimizin (asm) de Kürt olduğunu, bir Kürt devleti kurmanın zamanının geldiğini, bu devletin Şeriat devleti olacağını ve buradaki kişilerin de görev alacağını anlatıyordu. Daha da ileri giderek, cebinden Bediüzzaman Hazretlerinin telif ettiği Arapça "Hutbe-i Şamiye" kitabını çıkardı ve "Bu benim anlattıklarım bu kitabın içinde vardır" deyince, çok sert müdahale ettim. Dedim ki: "Hangi sahifede olduğunu göster, gösteremezsin, çünkü bu zırvaların bu eserin içinde yoktur. Kaldı ki, merhum Üstadın da böyle bir beyanı yoktur, burayı sabah namazında terk et." Kitabı elinden aldım ve ayrıca, Barzani'nin hangi mezhepten olduğunu, ABD ilişkilerini ve nereden beslendiğini sordum. Huzurda doğru cevap veremedi, verdikleri tamamen hayal mahsulü idi. Kalabalık yayla mukimlerinin iştirak ettiği bu sohbette iddiâsını ispat edemedi, mahcup oldu ve sabah namazında yayladan kovalandı.

Çoklarının dikkatinden kaçan bir hadise şudur:
Bu kişi neden cebinde Bediüzzaman Hazretlerinin Arapça Hutbe-i Şamiye kitabını gezdiriyor? Çünkü o yörelerde sağ-sol, Kürt-Türk kim olursa olsun Hz. Bediüzzaman Said Nursî denince duruyor. Çok büyük saygı besliyorlar. Zira Hz. Bediüzzaman, ömrünün baharında buralarda çok hizmet vermiş ve çıkış yolları göstermiştir. İkna olmayanları ikna etmiş, isyankârları ıslâh etmiş, karşı gelen âlimleri ilzam etmiş, halkın sevgilisi ve Molla Said-i Meşhur'u ve Seyda'sı olmuş. Onun için hiddetle elinden o kitabı aldık. İstismarını önledik. Bu tecrübelerimizle şu an bile âlem çarşısını tarıyorum;

nelerle karşılaşıyoruz, nelerle… Çünkü kimse “Ayranım ekşidir” demiyor. Arif olan anlar bizi.

Bu nev’î çok hatıralarım ve at sırtında yorulmadan, bıkmadan ve korkmadan maziye mühür vuran çalışmalarımız var, erbâbının malûmudur. Allah sevgisi, vatan aşkı ve Hz. Üstad’a bağlılık bizleri istihdam eyledi. Bu mânâda o yörelerde bilhassa gençlerin yetişmesi için, bütün gücümle çalıştım. “Kûnî lillah” (Allah için) ser levhamız olunca, akan sular hep senin, karlı dağlar patika yol gibi olur, en haşin insan dahi kelebek gibi olur. Hele karşılıksız olursa deme keyfine.

Hakkâri’den telgraf

1975 tarihlerinde Van’da bulunuyordum. Can dostlarımdan Hakkâri ve Yüksekova’dan telgraf ile bir dâvet aldım, gelmemi istiyorlardı. O tarihlerde cep telefonları yok. Yanıma, hâlen hayatta olan Mehmet Kaya isimli kardeşimi alarak, otobüsle Hakkâri’ye gittik. Yollar berbat ve çok virajlı. Sürat yapılamıyor. Zap suyu kenarında mola vermek ve namaz kılmak istedik, muavin müsaade etmedi. Kâinatın sahibine havale ettik, biraz sonra bizim altımızdaki teker patladı ve lastik yarıldı, ortalık toz duman oldu. Yaz günü, yolun o kısmı toprak. Hepimiz indik, herkes toz toprak içinde ve Türkiye’nin en hızlı akan Zap suyuna beraber koşuştuk, abdest alan var, suya giren var, fotoğraf çeken ve çektiren var. 1,5 saat sürdü molamız. Daha sonra Hakkâri’ye vardık. Bizi bekleyen oranın yerlisi öğretmen arkadaşlar “Jirtki” aşiret mensupları, okumuş ve münevver kişilerdi. Bizleri büyük oturma odalarında misafir ettiler.

Gönül tellerine vurduk, ilâhiler, şiirler, cemaatle namazlar, ardından sohbet ve suallere cevaplar… Gece yarısını geçmiş, çaylar geliyor, sohbet devam ediyor. Risâle-i Nur’dan bahisler okunuyor. Ev sahibi öğretmen arkadaşımın amcası, yeğenine kendi şivesiyle sordu: “Evlâdım Davut, nurçilik bu mudur?” Yeğeni “Evet mamo (amca)” dedi. Amcanın manidar cevabı şöyle idi: “Öyle ise ben çoktan nurçi olmuşam, tam benim aradığım kişiler ve sohbetler. Bunları bana başka anlatmışlardı, şimdi doğruyu buldum. Allah bunlardan razı olsun, bunlar var oldukça, vatan ayakta kalacaktır” dedi.

Birkaç gün sonra Yüksekova ve Başkale’ye uğradık. Hem akrabalarım vardı, hem de can dostlarımız ile derunî sohbetlerde bulunduk. Daha sonraki gün ve aylarda ise, manidardır, şimdi dost ve kardeş havasında görünen Barzani ve Talabani güçleri, toprak için ve bazı çıkarlar için kendi aralarında karşılıklı silahlı savaşlar yapıyorlardı. İşin ayrı bir rezaleti, bizim topraklarda, Cilo dağları, Karadağ ve Erziki Yaylasında çarpışıyorlardı. Nasıl sınır ihlâl ediliyor, ilerideki satırlarda açıklayacağım. Basında büyük yer aldı, fakat sıhhatli haberler çıkmıyordu. Şimdiki iletişim ve teknoloji o dönemde yoktu. Hakkâri’ye Van’dan günde bir defa bir otobüs giderdi. Bu gelişmeler yaşanırken İstanbul Yeni Asya Gazetesi yazı işlerinden başta merhum Hüseyin Demirel olarak bazı kardeşlerimiz beni telefonla arayarak, oralara gidip araştırma yapmamı ve eldeki dokümanlarla bir yazı serisi yazmamı istediler.

Yanıma M. Öztürkçü ve K. Koyuncu kardeşlerimi de alarak, tekrar güzel Hakkâri’ye intikal ettik. Çok bürokrat kişilerle görüştük, hastanelere gittik, Barzani ve Talabani güçlerinin kendi aralarındaki iktidar ve reislik dâvâsında yaralanan peşmergeleri gördük, fotoğraflarını çektik, yaylalardaki çobanlarla görüşüp, ifadeler aldık.Yalnız Erziki Yaylasından 36 kişinin ölüsü Zap suyuna atıldığını görenler vardı. Talabani ve Barzani, birbirlerini katlediyorlardı. Bazı civar köyleri de talan ediyorlardı. Koyunlar çalınıyor, otlar yakılıyordu. Elbette silâhlı eylem bugünkü kadar yoktu. Bizim köylerde korucu denen bir nesne yoktu, fakat zaman seyli içinde, gelişen hunhar katliâmlar karşısında 2007 itibarıyla Hakkâri, Şırnak, Van, Bingöl, Diyarbakır, Siirt, Muş ve Bitlis gibi yerlerde 60 bini aşan ve mecburen geçici köy korucusu zarureti ortaya çıktı. Neticede topladığımız sağlam bilgiler, o tarihlerde Yeni Asya gazetesinde “Seydanın Talebeleri” başlığı altında bir seri yazısı olarak çıktı.

Dipnotlar:

1- Maide suresi 32.ayet
2 -Sözler 23.söz.BSN.

Halil Uslu, 10.12.2007